

CATEGORIA A

AVENTURA A CAVALL

Havia començat l'estiu i venien les meves millors amigues de l'hípica: la Noa, la Maria i la Ximena. Feia un any que tenia quatre cavalls, un per cada una. Estava a les quadres raspallant el meu cavall, la Malta. Era de capa castanya i de raça anglo-àrab. Vaig sentir unes veus que venien de casa. Vaig anar a mirar i havien arribat les meves millors amigues.

- Hola noies! -vaig dir feliç.

- Hola l'vet! -em van respondre.

Ens vam començar a explicar la vida. Era estiu i el sol brillava amb força.

- Us ensenyaré els cavalls -vaig explicar.

- Jo en vull un de tranquil -va dir la Noa.

Vam anar cap a les quadres i els vaig mostrar els cavalls que muntarien.

- Mira Noa, pots muntar a la Lliroia, és molt mansa -li vaig dir.

- Com és que es diu així? -va preguntar la Noa.

- La vaig comprar per un anunci que vaig veure a la revista Lliroia de Sant Hilari Sacalm. Per això té aquest nom -vaig explicar.

- Que maca! -va opinar la Noa.

- Ximena, pots muntar a la Pinxa que és aquesta més baixeta. -vaig continuar- I tu Maria, pots muntar a l'Escorça, el marronet. A tothom li va bé?

Van fer que sí amb el cap.

- Noies el dinar està a punt! -va cridar la meva mare.

Vam menjar pasta de colors i botifarra.

- Què voleu fer després de dinar? Podem anar a fer una ruta -vaig proposar.

-Si! -va dir la Maria.

- Anem a preparar els cavalls doncs -va dir la Ximena.

Vam anar a cavalcar cap a la Font de l'Arç.

- Va galopem! -vaig dir

Jo anava a davant i al meu costat hi havia la Maria, a darrera hi anava la Noa i la Ximena. Era un camp molt extens on tots ens tornàvem salvatges. El vent ens acaronava la cara, la lliroia floria pels costats i no passava cap cotxe que ens impedís galopar.

- Que divertit! -va dir la Ximena.

- I que bonic que és Sant Hilari Sacalm -va afegir la Maria.

- Mireu aquí hi ha la Font de l'Arç. Els podem deixar descansar lligats als arbres -vaig dir.

Vam lligar-los i ens vam refrescar amb l'aigua de la font. Vam quedar-nos observant els cavalls que pasturaven feliços.

- És molt maca la Pinxa -va afirmar la Ximena.

- És molt mansa i motivada -vaig afegir.

La Pinxa va renillar i va treure la llengua, una cosa molt típica d'ella. Ens vam posar a riure. Vam anar un moment a refrescar-nos i vam tornar de seguida.

- Anem a buscar els cavalls? -va dir la Maria.

- Sí som-hi! -va dir la Ximena.

Vam anar a preparar els cavalls i de sobte la Maria va exclamar:

- No hi ha l'Escorça!

- Qué!?

No m'ho podia creure, mai s'havia escapat l'Escorça.

- No pot ser! Ha d'estar per aquí! -va afegir la Noa.

- On l'he lligada no hi és -va dir preocupada la Maria.

- Mira pels voltants -va continuar la Ximena- Vaig a mirar si la veig per la font.

- Pero hem estat tota l'estona aquí menys quan hem anat a la font. Si s'hagués escapat ja l'hauriem trobat -vaig dir.

- I si l'han robat? -va qüestionar-se la Noa.

- No ho crec però...

De sobte es va sentir un cotxe a tot gas.

- Mireu! I porta un remolc de cavalls! -va dir la Maria.

- Correu, seguim-lo! -va dir la Ximena pujant a la Pinxa.

- Puja amb mi Maria -vaig dir i la Maria va pujar d'un salt.

- Ha anat cap allà -va dir la Noa que ho havia estat observant tot.

Vam galopar a tota velocitat, semblava de pel·lícula. Vam girar la cantonada i allà hi havia el cotxe. Vam sentir un renill agut clavat al de l'Escorça. El cotxe anava ràpid però nosaltres més. Va derrapar i de cop va desaparèixer per la carretera.

- On ha anat? -vaig dir.

- Escolteu atentament -va xiuxiuejar la Noa

- Crec que cap allà -va dir la Ximena.

I ens hi van dirigir. Mai havia vist aquell camí, era un paisatge de quadre. Al final d'un petit camí de sorra hi havia una casa mig abandonada. Vam afluixar el ritme fins que vam arribar a la casa.

- Mireu, el noi ha baixat del cotxe -va xiuxiuejar la Maria.

- I mira l'Escorça! -va dir la Ximena alegre.

- Noies què farem? -vaig preguntar.

- Tinc una idea -va continuar la Noa- Maria, mentre obre el remolc ves a amagar-te a la quadra on deixarà l'Escorça, després la lvet i jo el distreurem.

- D'acord. Però la Ximena ve amb mi -va dir la Maria.

- I com el distreurem? -li vaig preguntar.

- Doncs agafarem els cavalls i els farem anar al pas. Sentirà cascos i voldrà mirar que passa. Mentrestant la Maria i la Ximena agafaran a l'Escorça i marxaran galopant -va explicar la Noa.

- Molt bé, som-hi a rescatar l'Escorça! -va dir la Ximena.

Ens vam dir adéu amb la mà i cadascuna va anar al lloc corresponent. Nosaltres vam agafar la Malta i la Lliroia i vam fer-les anar al pas. Tal i com ens pensàsem, el noi va començar a buscar.

- Qui hi ha allà! Sortiu de l'amagatall! -va ordenar el noi amb una veu molt greu.

Vam continuar, vam sentir un renill de l'Escorça i l'home es va girar cap a les quadres. S'hi va acostar.

- Noies vigileu -vaig remugar.

De cop el noi va entrar a les quadres. No vam tenir temps de pensar que van sortir la Maria i la Ximena galopant sobre l'Escorça.

- Molt bé! -vaig dir.

La Noa i jo vam pujar sobre els nostres cavalls i vam afegir-nos amb elles.

- Correu que l'home ens ha enxampat! -va dir la Ximena pujant a la Pinxa.

Vam recórrer el camí de tornada i fins que vam arribar a les quadres no vam afluixar el ritme.

- Quina aventura! -va dir la Noa.

- Sí -vaig donar-li la raó.

Vam despreparar els cavalls i els vam dir adéu.

- Ja és tard i hem d'anar a sopar -va dir la Maria.

- Demà ens espera un altre aventura -va afegir la Ximena.

Totes ens vam posar a riure. I vet aquí un cavall i vet aquí unes amigues aquest conte s'ha acabat.

PinxaMaltaPolera